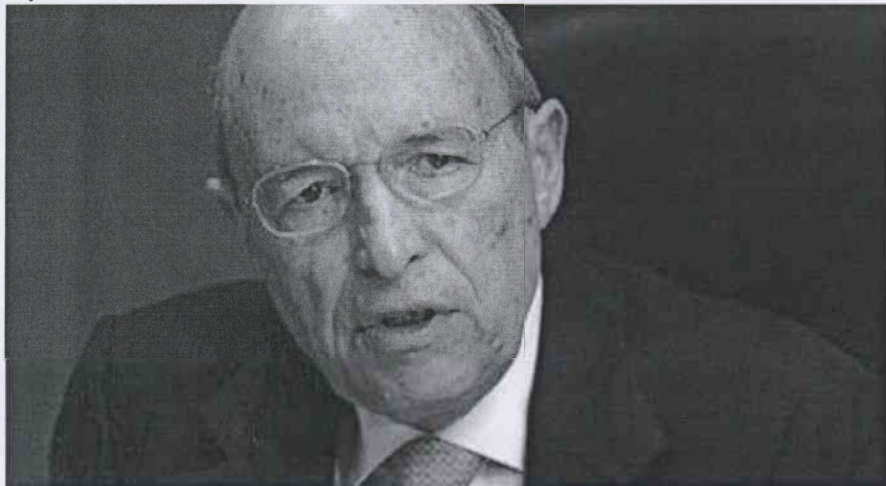

home | video gallery | blogs | av-hooks | av staff | city guide | podcast | photo gallery | πολιτική-τέχνη

the PAPER city news+VOICES fashion+LOOK design+HOME culture 210 guide

city news + voices >>

04/04/2012 - 17:31 / σχόλια (19)

Τι μισούν στον Σημίτη οι γκαζάκηδες;

Γιώργος Σιακαντάρης

μοίρασμα

Tweet 3

Μου αρέσει!

4

ΔΕΙΤΕ ΑΚΟΜΑ

05/04/2012 - 23:33

Κομμασπασμένος
Φιλελευθερισμός

04/04/2012 - 11:45

Ο πολιτικός Θέμελης

03/04/2012 - 18:12

«Τριλογία των Αθηνών» και
«Δωδεκάλογος του
Γύφτου»

03/04/2012 - 13:29

Και ξανά προς τη δόξα
τραβά - ή μήπως πίσω στο
μαντρί;

03/04/2012 - 11:37

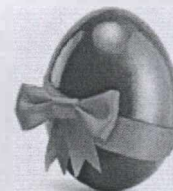

«Δικό μου είναι, ότι θέλω το
κάνω...»

Μια ακόμη βομβιστική επίθεση με γκαζάκια κατά του Κώστα Σημίτη. Αυτή ήταν η δεύτερη, ενώ δεν πρέπει να ξεχνούμε και τον προπηλακισμό του από ομάδα «επαναστατών» έξω από το γραφείο του. Δεν θα ερευνήσω εδώ τα ερωτήματα σχετικά με την αστυνομική πλευρά αυτών των επιθέσεων, αλλά δεν μπορώ να αντισταθώ στον πειρασμό να μη αναλύσω κάποιες πολιτικές πλευρές τους.

Τι ακριβώς μισούν τόσο πολύ αυτοί οι άνθρωποι στον Κώστα Σημίτη και σε κάθε τους κίνηση τον στοχοποιούν; Μήπως είναι αυτός ο βαθύτερος και αντιπροσωπευτικότερος εκπρόσωπος του βάρβαρου καπιταλισμού και των αδικιών που αυτός προκαλεί; Αν είχαμε μια επιχειρηματική- καπιταλιστική τάξη, η οποία θα ζούσε από την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και την άντληση υπεραξίας, όπως γίνεται στον αναπτυγμένο καπιταλιστικό χώρο, αν είχαμε μια αστική τάξη, η οποία θα ευνοείτο από τον εκσυγχρονισμό, τότε θα καταλάβαινα μια τέτοια άποψη. Έχουμε όμως μια κρατικοδίαιτη επιχειρηματική και αστική τάξη και ιδιαίτερες μικροεπιχειρηματικές συντεχνίες (φαρμακοποιοί, ιδιοκτήτες ταξί και φορτηγών, συμβολαιογράφοι, δικηγόροι) οι οποίοι έβλεπαν και βλέπουν στον επαγγελματίες από τον Σημίτη εκσυγχρονισμό τον μεγαλύτερο εχθρό τους. Όλοι αυτοί – ιδιωτικές και κρατικές συντεχνίες- έστησαν τις δικές τους συμπαιγνίες με στοιχεία του πολιτικού συστήματος, για να αποτρέψουν οποιοσδήποτε κοινωνικές μεταρρυθμίσεις.

Μήπως τότε ο Κώστας Σημίτης προκαλεί με την σπάταλη και γεμάτη χλιδή ζωή του; Όποιος υποστηρίζει κάτι τέτοιο μάλλον μόνο κατά τύχη έχει αποφύγει να πάει στον ψυχοθεραπευτή. Μήπως τελικά ο Σημίτης αφότου έφυγε από την εξουσία αδιαφόρησε για την πορεία της χώρας και μήπως έκλεισε το στόμα του και δεν ενδιαφέρθηκε για την υπεράσπιση του έργου του; Αντιθέτως από το 2008 προειδοποιούσε για το που μας οδηγούν τα ελλείμματα και τι κίνδυνοι γεννιούνται από τη

Ένα δώρο
για το Πάσχα.

02/04/2012 - 19:41

**Οι εκλογές ανάχωμα ή
πολλαπλασιαστής της
κρίσης;**

31/03/2012 - 18:15

**Μια επιστολή παραίτησης
που λέει πολλά...**

1 OF 49

συνεχή διόγκωσή τους, ενώ από το 2009 προειδοποιούσε πως η θέση της χώρας στις ευρωπαϊκές εξελίξεις, δεν είναι δημοψηφισματικό παιχνίδι, για να τη διακινδυνεύει κανείς στο όνομα της προσφυγής στο λαό, ενώ χρειάζονταν άμεσες και αποφασιστικές παρεμβάσεις. Ούτε εξάλλου κρύφτηκε και αρνήθηκε ποτέ να υπερασπίσει το έργο του. Τότε τι του προσάπτουν αυτοί οι άνθρωποι με τα γκαζάκια;

Μπορεί κανείς, ανάλογα και με την άποψή του για τα κεντρικά πολιτικά προτάγματα που έφερε η διακυβέρνηση Σημίτη στο πολιτικό προσκήνιο, να διαφωνεί με κάποιες, με τις περισσότερες ή και με όλες τις πολιτικές επιλογές της οκταετίας Σημίτη. Ένα όμως είναι σίγουρο πως ο Σημίτης προσπάθησε να συστηματοποιήσει

την πολιτική παρέμβαση και δράση. Η πολιτική συμπεριφορά του στηριζόταν στον προγραμματισμό, την ιεράρχηση στόχων, τον συντονισμό, την μελέτη, τη γνώση της πραγματικότητας αλλά και την ύπαρξη ενός σχεδίου για τη χώρα. Στοιχεία δηλαδή της νεωτερικής συμπεριφοράς, την οποία και μισούν οι γκαζάκιδες.

Αυτό που τότε ονομάστηκε εκσυγχρονισμός και σήμερα είναι κάτι πιο αναγκαίο από ποτέ για τη χώρα, είχε κυρίως τρεις διαστάσεις. Η πολιτική αντίληψη του πρώην πρωθυπουργού έβλεπε την Ελλάδα όχι ως ανάδελφη χώρα, ως μοναχική νησίδα στον απέραντο ωκεανό, αλλά ως κομμάτι του παζλ που ονομάζεται ευρωπαϊκό γίγνεσθαι και παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον. Καθοδηγούμενος και εμπνεόμενος από αυτήν την αντίληψη, αναζήτησε στην ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας την επίλυση των όποιων εθνικών εκκρεμοτήτων. Ο ευρωπαϊκός προσανατολισμός αποτέλεσε τη μεθοδολογική του πυξίδα για τον προσανατολισμό της χώρας στο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον. Ήρθε έτσι ευθέως σε σύγκρουση με μια μαζικά διαδεδομένη μεταξύ των Ελλήνων αντίληψη που θεωρεί πως οι «Ξένοι» άλλο μέλημα δεν έχουν από το πώς να υποσκάψουν «τα ιερά και τα όσια» αυτής της χώρας. Είναι ακριβώς αυτή η αντίληψη που δεν επιτρέπει στη χώρα να ενταχθεί ισότιμα και αυτόνομα στις παγκόσμιες εξελίξεις. Η αντίληψη του Σημίτη για τα εθνικά θέματα αντέστρεψε τη λογική τους και έβαλε ως προτεραιότητα το ποια είναι η θέση της χώρας στο διεθνές περιβάλλον και όχι τι επιμέρους προβλήματα έχει αυτή με τη μια ή την άλλη χώρα. Έδειξε έτσι πως για επιτύχει κανείς στις διεθνείς σχέσεις χρειάζεται να πείσει πως δεν ενδιαφέρεται μόνο για τα δικά του συμφέροντα, αλλά και για τα προβλήματα των γύρω του ή πιο σωστά έδειξε πως τα δικά του προβλήματα γεννώνται και υπερβαίνονται μέσα από την ανάπτυξη πολυμερών σχέσεων και όχι μέσα από το κλείσιμο στις λογικές των αδικημένων ανάδελφων.

Η δεύτερη σημαντική διάσταση της πολιτικής Σημίτη ήταν η μετάβαση από μια πολιτική που ενίσχυε το κράτος παροχών σε μια πολιτική που επεδίωξε να θέσει τις βάσεις ενός σύγχρονου κράτους πρόνοιας και παροχής υπηρεσιών αντί επιδομάτων. Μια πολιτική που έπρεπε να στηριχτεί σε μια σταθεροποιημένη δημοσιοοικονομικά οικονομία ως απαραίτητο μέσο για την ανάπτυξη. Η είσοδος της χώρας στην ΟΝΕ οφείλει σχεδόν τα πάντα σ' αυτήν την αντίληψη. Αν αυτή είχε συνοδευτεί και με γενναίες δόσεις περιορισμού του κράτους-βιομηχάνου και παραγωγού και όχι του κράτους παροχής κοινωνικών υπηρεσιών, τα πράγματα ίσως να μη είχαν εξοκειλεί τόσο πολύ.

Η τρίτη σημαντική διάσταση της πολιτικής Σημίτη ήταν η μετατόπιση του κέντρου βάρους από το κόμμα στην κυβέρνηση και στο Κοινοβούλιο και από εκεί στην ανοικτή κοινωνία. Αυτό ήταν το κύριο και πάνω σ' αυτό διαχωρίζονται οι προοδευτικοί από τους συντηρητικούς. Στο πλαίσιο αυτής της μετατόπισης πρέπει να δούμε και τη σύγκρουση με την Εκκλησία για τις ταυτότητες.

Αυτά ακριβώς τα τρία στοιχεία συν την αντίληψη του πως πολιτική χωρίς σχέδιο, πρόγραμμα και συγκεκριμένο όραμα δεν υπάρχει, μισούν αυτοί οι γκαζάκηδες. Μισούν αυτή την πολιτική που σε συνδυασμό με ένα ευρύ πλέον αντι-λαϊκιστικό και αντι-κρατικιστικό μέτωπο είναι οι μόνες απαντήσεις στη σημερινή κρίση. Αλλά απ αυτή την κρίση ζουν αυτοί οι «φίλοι του λαού».

Περισσότερο όμως και από τα προαναφερθέντα μισούν την αντίληψη του Διαφωτισμού και της νεωτερικότητας πως αν θέλεις να σωθεί το κοινωνικό σύνολο, πρέπει να πείσεις όλες τις συνιστώσες του να κάνουν υποχωρήσεις από κάποια συμφέροντά τους, ώστε να διατηρηθεί η ολότητα τους. Αυτή ήταν η μισητή αντίληψη Σημίτη.

Γιώργος Σιακαντάρης

Διδάκτωρ Κοινωνιολογίας, συγγραφέας του βιβλίου «Οι μεγάλες απουσίες. Η ελληνική δημοκρατία σε άμυνα»

οροι χρήσης
προστασία προσωπικών δεδομένων
about AV